

Stichting Kinderen van de Zon

Nieuwsbrief december 2016

Land van Ravensteinstraat 31
5402 EH Uden
tel. 0413-266259
e-mail: hamaschepers@hetnet.nl
www.kinderenvandezon.org
IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

Geachte lezer, beste donateur,

Het jaar is bijna voorbij, een jaar waarin we dankzij jullie steun weer veel mooi werk hebben kunnen doen. In onze nieuwsbrief van juli hebben jullie de verhalen kunnen lezen over mijn eigen ervaringen in Ayacucho en Arequipa van dit jaar. In deze nieuwsbrief delen Fr derique, Flor en enkele kinderen hun mooie belevenissen met jullie.

Onlangs is de eerste groep alleenstaande moeders, die een naaiopleiding heeft gevolgd, afgestudeerd. Wat zijn ze trots op het door hen behaalde diploma! Tijdens mijn werkverblijf zijn we met een tweede groep gestart en ook deze leerlingen genieten van de opleiding. Tevens zijn we begonnen met een koksopleiding voor een groep kansarme straatjongeren, waardoor zij een baan kunnen krijgen, zelfstandigheid verwerven en een bron van inkomsten. Een van de koks in spe deelt maar wat graag zijn ervaringen met jullie.

*Veel leesplezier en bedankt voor jullie belangstelling,
Marianne Schepers.*

Vol trots tonen de alleenstaande moeders hun diploma.

Kerstklus van de Mamas

Vorig jaar keken de mamas nog met angst in hun ogen naar de kerstkaart die ze moesten maken. Ze waren ervan overtuigd dat ze dit niet konden, want ook hier geldt: onbekend maakt onbemind. Maar al doende groeide hun zelfvertrouwen. Dit jaar bekijken ze kritisch de kaart die we gaan maken en Mery, een van de moeders, kijkt me aan en zegt: "Marianne, het spijt me, maar die muts van Jozef is echt geen Peruaanse muts, die zul je moeten veranderen. Zo zou een Peruaanse Jozef er niet bij willen lopen". Wat een verschil met vorig jaar! Geweldig dat ze zo meedenkt. Iedereen moet smakelijk lachen om de opmerking van Mery. Braaf ga ik op haar advies de muts van Jozef aanpassen en zie het prachtige Peruaanse resultaat!

Terugblik op 2016

(door Marianne, voorzitter)

Lieve donateurs,

Het einde van het jaar is in zicht en dat is altijd een mooi moment om terug te kijken op het afgelopen jaar. Graag wil ik jullie allen intens bedanken voor jullie trouwe steun, waardoor wij vele kansarme kinderen in Arequipa en Ayacucho kansrijker kunnen maken. Velen van jullie steunen ons werk al vanaf het eerste uur. Enkele donateurs hebben zich zelfs verbonden voor een periode van 5 jaren. Hier ben ik ontzettend blij mee, zeker gezien het feit dat het aantal donaties ieder jaar terugloopt.

Samen met de kinderen bouwen aan een betere toekomst.

We zijn trots op het mooie werk, dat we dankzij jullie steun kunnen doen. En zeker ook op de warme samenwerking met Frédérique en Flor, die fantastisch verloopt. In deze nieuwsbrief zullen zij beiden hier meer over vertellen. We zien het nieuwe jaar dan ook met vertrouwen tegemoet.

Onderstaand stelt Frédérique Kallen zich voor en vertelt zij wat de samenwerking tussen de ONG Mama Alice Peru en Stichting Kinderen van de Zon voor haar betekent.

Bedankbrief van Frédérique Kallen

Mijn naam is Frédérique Kallen. Ik ben oprichter van de Non Governmental Organisation (NGO) Mama Alice Peru. We werken in Ayacucho, een plattelandsstad in het Andesgebergte van Peru. Ayacucho is het op één na armste gebied van het land. Naast de financiële zorgen, zien we in de gezinnen waarmee wij werken ernstige psychosociale problemen. Huiselijk en seksueel geweld komen in veel gezinnen voor. Onze leraren, maatschappelijk werkers, verpleegster en psychologen zijn zeer gedreven en geven deskundige hulp aan 600 kinderen. Elke dag weer

beseft ik hoe belangrijk het is, dat we dit werk doen. Onze kinderen krijgen thuis vaak geen geborgenheid, zorg en liefde. Wanneer ze voor het eerst naar Mama Alice komen, hebben ze zonder uitzondering een slecht zelfbeeld. Ze denken dat ze niet veel waard zijn en dat er ook geen andere toekomst voor hen is weggelegd. Het is prachtig om te ervaren, dat we hen kunnen laten zien dat ze belangrijk zijn en dat er een andere toekomst mogelijk is wanneer ze goed hun best doen. Kinderen gaan weer lachen, durven vragen te stellen en zich kwetsbaar op te stellen.

Ik heb 12 jaar geleden voor dit leven gekozen en heb er nog geen dag spijt van gehad. Zelfs als het werk bij Mama Alice niet van een leien dakje gaat, voel ik me toch gelukkig als ik met de kinderen werk in onze lokalen in de sloppenwijken. Mijn grootste geluk zijn de jongens die bij mij in huis wonen. Deze jongens woonden daarvoor op straat en wilden graag een nieuw leven zonder drugs en criminaliteit. Het is elke dag weer een gevecht voor hen om alles achter zich te laten. Maar nu werken en/of studeren zij en hebben ze gigantische stappen vooruit gezet. Wanneer ik heel moe ben, geven zij me met hun grapjes en plagerijtjes weer een gelukkig gevoel. We vormen samen een bijzonder en warm gezin!

Een goed gesprek tussen Kevin en Frédérique.

Zo'n twee jaar geleden kreeg ik een berichtje van Marianne Schepers. Ik had haar persoonlijk nog nooit ontmoet, maar had regelmatig haar website bekeken en was onder de indruk van haar mooie werk in Cusco met Kinderen van de Zon.

Marianne contacteerde ons precies op het goede moment. Het bleek steeds lastiger om fondsen te werven. We hadden dat jaar in Peru helaas een aantal programma's moeten sluiten. Een daarvan

was het individueel onderwijs. In dit programma worden kinderen, die heel ver achterliggen op school, in kleine groepjes bijgeschoold, zodat ze weer mee kunnen met de andere kinderen in hun klas. Vanaf onze eerste ontmoeting was er een goede klik. We deelden ervaringen over ons werk, waar we tegenaan lopen, hoe we ons staande houden, hoe gelukkig we zijn dat we dit mooie werk mogen doen en hoe bijzonder het is als je ziet dat kinderen echt een mooier en gelukkiger leven krijgen. Het bestuur van Kinderen van de Zon besloot samen te gaan werken met ONG Mama Alice Peru. Marianne komt elk jaar naar Ayacucho om mee te werken in het project. Ook sturen alle medewerkers, die ondersteund worden door Kinderen van de Zon, een maandelijks evaluatie. Als Marianne weer terug is in Nederland, hebben wij wekelijks wel even een Skype-gesprek over hoe de zaken lopen.

Een gelukkig gezin, dankzij de steun van Mama Alice.

Door onze samenwerking konden we o.a. weer het individueel onderwijs programma starten. Sindsdien hebben tientallen kinderen een nieuw leven gekregen. Van het kindje dat altijd in de hoek moest staan omdat hij/zij het huiswerk niet gemaakt had en de vragen van de lerares niet begreep, is het een kindje geworden dat huiswerk maakt omdat het eindelijk begrijpt waar het over gaat, een kindje dat weer kan lachen en contact maakt met leeftijdsgenootjes.

In het begin zagen wij Stichting Kinderen van de Zon als een stichting die het mogelijk maakt dat heel veel kinderen van Ayacucho geholpen worden. Nu is Kinderen van de Zon veel meer dan dat! Ze zijn ook ons klankbord en steunen ons op een fantastische manier waardoor de professionaliteit en de duurzaamheid binnen onze organisatie verbeteren! De samenwerking tussen ONG Mama Alice Peru en Stichting Kinderen van de

Zon is ongelooflijk fijn en we hopen dat die nog heel veel jaren op zo'n prettige manier voortgezet wordt.

Ik wil het bestuur van Stichting Kinderen van de Zon, haar donateurs en belangstellenden bedanken voor alles wat jullie doen voor de kinderen van Ayacucho.

Een warme groet, Frédérique.

Verslag naaiopleiding

Onlangs heeft de eerste groep alleenstaande- en tienermoedertjes de naaiopleiding afgerond. Een jaar lang hebben zij ervoor geknokt om dit felbegeerde diploma te halen. Toen we in 2015 deze vakopleiding startten waren de moeders verlegen, onzeker en hadden totaal geen eigenwaarde en zelfvertrouwen. Als ik hen dit jaar met een stralend gezicht, vol zelfvertrouwen, zie staan, kan ik nauwelijks geloven dat dit dezelfde moeders zijn. Vol trots vertellen ze over de vorderingen die ze het afgelopen jaar hebben gemaakt en laten hun zelfgemaakte schorten en producten zien.

De aanhouder wint!

Naast het aanleren van naaitechnieken heeft onze maatschappelijk werkster ook hard gewerkt aan het versterken van het gevoel van eigenwaarde van de moeders. Zij zijn zich er nu van bewust, dat het hun taak is om ervoor te zorgen dat ook hun kinderen zelfvertrouwen krijgen. Tevens leerden ze dat er ook andere manieren dan slaan en schreeuwen zijn om hun kinderen te corrigeren. De moeders zijn heel dapper, strijdlustig en het is bewonderenswaardig hoe hard zij werken. Ze volgen vol overgave de lessen en willen vooruit, zijn gemotiveerd en ze begrijpen dat zij door deze studie zullen groeien en een baan kunnen krijgen. Tevens kunnen zij tijdens de lessen de problemen in hun gezin delen met de andere

leerlingen en de maatschappelijk werkster. Het is voor hen een troost te zien dat in vele gevallen niet alleen zij, maar ook andere gezinnen, tegen dezelfde problemen aanlopen. Ondanks dat de moeders als hoofd van het gezin alleen de zorg over hun kinderen dragen, hebben zij de wil om te leren en willen zij maar wat graag datgene wat zij geleerd hebben in praktijk gaan brengen.

Ook de leerlingen van de vakopleidingen metaalbewerken en timmeren hebben we bij dit project betrokken. Eind vorig jaar werd in een kerk tegenover ons project de hele inventaris gestolen. Onmiddellijk stuurde de projectdirecteur van Mama Alice, Elba, een brandmail naar Nederland. Ze was bang, dat dit ook bij hen kon gebeuren en dat op een dag alle mooie naaimachines gestolen zouden worden.

Dankzij de metaalbewerkers staan de naaimachines veilig.

Het is prachtig dat we de leerlingen, die bij ons de vakopleiding metaalbewerken volgen, stalen balken konden laten maken om de grote voordeur te beveiligen tegen inbraak.

Een mooie klus voor de timmermannen.

Ook de ex-leerlingen die bij ons een timmeropleiding hebben gevolgd konden worden ingeschakeld. Zij zijn er maar wat trots op, dat zij de kasten en tafels voor de naaiopleiding mochten maken!

Dit jaar zijn we tijdens mijn werkverblijf in Ayacucho een nieuwe naaiopleiding met een tweede groep leerlingen gestart. Wat zijn de tienermoedertjes, die vorig jaar aan hun opleiding zijn begonnen, er trots op dat wij hen de mogelijkheid bieden om op toerbeurt ervaring op te doen als assistente van de naailerares bij deze nieuwe groep! Hiervoor krijgen zij een kleine betaling, waardoor zij na het afronden van hun studie een eigen naaimachine kunnen kopen om een naaiatelier te starten. Onlangs zijn de leerlingen van groep 1 afgestudeerd. Voor hun examen moesten zij een examenopdracht uitvoeren, waarin ze alles moesten laten zien wat ze tijdens het afgelopen jaar geleerd en gemaakt hebben. De leerlingen werden beoordeeld op hun technische kennis, creativiteit en persoonlijke ontwikkeling. De moedertjes waren zeer geëmotioneerd, zagen er gelukkig uit en zijn trots op hun behaalde triomf en het eerste diploma in hun leven!

Een toast op een zelfstandige toekomst.

Na afloop hebben de coördinatrice Zoila en de naailerares Ana tezamen met de moedertjes het glas geheven op hun toekomst. De leerlingen bedanken jullie intens voor het vertrouwen dat jullie in hen hebben gesteld en voor jullie steun.

Ervaring Zoila

(coördinatrice naaiopleiding)

Het geven van deze vakopleiding heeft ook mij veel gebracht. Ik was verdrietig als een moedertje door omstandigheden de lessen niet meer kon volgen; ik vond het geweldig te zien hoe de moedertjes zich inspanden om het vak onder de

knie te krijgen; hoe zij, met steun van de maatschappelijk werkster, leerden hun werk in huis beter te organiseren; een betere moeder te zijn voor hun kinderen; hun eigen beslissingen leerden nemen en 'nee' leerden zeggen tegen een relatie die niet goed voor hen was, omdat ook zij belangrijk zijn. Deze moeders hebben mij de kracht gegeven om ook door te knokken op momenten dat het even niet zo soepel liep.

Van elk van hen heb ik de waarde van kracht, vrolijkheid en doorzetten geleerd, om je doelen te bereiken zonder je gezin te verwaarlozen. Als ik op het einde van de dag moe was en deze moeders mij vertelden over hun werkzaamheden van die dag, wist ik meteen dat ik niet moest klagen. Het was een heel mooie verrijkende ervaring, waar ook ik heel dankbaar voor ben. We zien dat de jongeren die wij al jaren begeleiden en nu vader of moeder worden, een veel zorgzamere vader of moeder worden dan hun eigen ouders. De vicieuze cirkel is doorbroken! Ik dank jullie uit de grond van mijn hart voor de grote kans die jullie aan deze moeders geboden hebben om te studeren en aan mij om met deze moeders te mogen werken. ¡Muchas gracias!

Naailerares Ana en coördinatrice vakopleidingen Zoila.

Onderstaand deel ik het persoonlijke levensverhaal van Mary met jullie en enkele dankbetuigingen van leerlingen van de naaiopleiding.

Levensverhaal tienermoeder Mary

Mijn naam is Mary, ik ben 15 jaren, heb een dochtertje van 3 maanden en volg de naaiopleiding bij ONG Mama Alice in Ayacucho. Ik ben geboren in Chinchero en ik heb een tweelingzus en 8 broers en zussen. Mijn tweelingzus en ik lijken sprekend op elkaar. Na onze geboorte had mijn moeder niet voldoende borstvoeding om ons beiden te voeden. Een arts raadde mijn moe-

der toen aan om een melkgeit te kopen en dankzij de melk van onze geit zijn we in leven gebleven.

Toen ik 14 jaren was leerde ik een jongen van 22 jaren kennen. In eerste instantie mocht hij me niet, maar later begon hij me te plagen en werden we een stelletje. Toen ik erachter kwam dat ik zwanger was vertelde ik dit tegen hem. Hij antwoordde dat we niet zouden gaan samenwonen en dat hij met mijn ouders zou gaan praten, maar dit heeft hij nooit gedaan. Toen ik 6 maanden zwanger was hoorde ik dat hij al een vrouw en een zoontje heeft. Mijn ouders waren woedend toen ze erachter kwamen dat ik zwanger was en wilden aangifte doen bij de politie. Maar ik heb me hier tegen verzet, omdat mijn vriend zei dat hij zijn vrouw zou verlaten en met mij samen zou gaan wonen. Mijn ouders hebben me toen uit huis gezet.

De tweede groep leerlingen toont hun eerste werkstuk.

Ik ben naar Lima gereisd om bij mijn zus te gaan wonen. Nadat mijn dochtertje geboren was heb ik hem hiervan op de hoogte gebracht maar hij heeft nooit gereageerd. Alleen zijn vrouw heeft me opgebeld om me te beledigen. Ook mijn zus was erg boos op mij en begon me slecht te behandelen. Ze zei dat ik niet deugde en dat niemand mij nog ooit zal willen nu ik een kind heb. Gelukkig belde mijn zus, die in Ayacucho woont, dat ik bij haar kon komen wonen. Wat was ik blij toen iemand mij op het project van de ONG Mama Alice wees! Ik schreef me onmiddellijk in voor de naaiopleiding, want ik houd heel erg van ontwerpen en tekenen. Mijn droom is om eens een groot ontwerpster te worden. Dit is de kans van mijn leven en ik werk dan ook hard om mijn middelbare school te halen en deze naaiopleiding te volgen. Zo hoop ik vooruit te komen in het leven en voor mijn eigen dochter te kunnen zorgen. Mama Alice helpt mij ook om

een identiteitsbewijs te krijgen en dat ik in aanmerking kom voor een voedingsprogramma.

Ik ben Kinderen van de Zon en Mama Alice heel dankbaar voor hun steun en dank jullie hartelijk voor jullie vertrouwen in mij.

Een omhelzing,
Mary

Juana Huamán Vilca

Wat ben ik jullie ontzettend dankbaar voor de kans die jullie mij geboden hebben! Altijd wilde ik al studeren, maar dit was veel te duur voor mij. Toen Mama Alice in Ayacucho mij de kans bood om een naaiopleiding van een jaar te volgen heb ik dan ook geen twee keer nagedacht en me onmiddellijk ingeschreven. Mijn grote droom is om een winkel te openen, waarin ik door mijzelf gemaakte tassen kan verkopen. Ook mijn dochter Erika volgt nu de naaiopleiding en we dromen er nu samen van om na haar afstuderen dit winkeltje te gaan runnen. Sinds ik mijn diploma heb gehaald heb ik op bestelling al enkele tassen genaaid en hierdoor heb ik mooi een extra inkomen. Dit zou ik nooit gekund hebben als ik niet gestudeerd had en als Mama Alice me deze kans niet geboden had. Diepe dank voor alle steun!

Juana en Erika dromen van hun eigen tassenwinkeltje.

Yaflet Chuchón Paredes

Toen ik aan deze naaiopleiding begon had ik nooit gedacht dat ik de lessen ook echt af zou maken. En kijk mij nu, ik heb het volbracht! Nooit had ik durven dromen, dat ik deze stap ooit in mijn leven zou kunnen zetten. Ik dank het team van Mama Alice en Marianne, dat zij in mij geloofden, dat ze me belden als ik een keerje verstek liet gaan want dit heeft mij gemotiveerd om door te gaan. Nu ik mijn diploma heb

wil ik samen met Yanet mooie spulletjes gaan naaien die we op feestdagen willen gaan verkopen, om een bron van inkomsten te hebben voor mijn volgende studie.

Edelmira Carbajal Leandres

Ik kom woorden tekort om jullie te bedanken voor jullie steun en de grote kans die jullie mij geboden hebben om te kunnen studeren en een diploma te behalen. Toen ik na mijn afstuderen ging solliciteren in een naaiatelier wilde men niet geloven dat ik gestudeerd heb. Ze vroegen me iets te naaien op hun machines en natuurlijk was dat geen enkel probleem voor mij. Hun machines naaien zelfs veel rustiger dan de machines van Mama Alice. De heren waren zeer verbaasd dat ik het zo goed deed en vroegen me waar ik mijn opleiding gevolgd had. Vol trots zei ik hen: "Bij Mama Alice".

Edelmira als trotse moeder met haar 2 kinderen.

In het dagelijkse leven geef ik les op een kleuterschool aan 25 kinderen van 5 jaren en hiermee verdien ik S/. 320,00 soles (€91,00) per maand. Van dit salaris kan ik met mijn kinderen niet rondkomen. Het is dan ook geweldig dat ik nu ook in verschillende naaiateliers kan gaan werken, waardoor ik meer verdien en ook mijn kinderen naar school kunnen gaan. Muchas gracias!

Magda Huamán Marmolejo

Mijn kinderen zijn maar wat trots op mij dat ik deze opleiding gedaan heb en nu in het bezit ben van een heus diploma. Ik ben altijd huisvrouw geweest, omdat ik zonder opleiding geen werk kon krijgen. Maar nu wil ik mijn eigen kleermakerij openen. Ik ben ook heel trots op mezelf, dat het me gelukt is om deze studie goed af te ronden. Tien jaren geleden heb ik een ongeluk gehad en mijn voet gebroken. De arts zei me dat een operatie S/3.500,00 zou kosten, maar hier-

voor had ik helaas het geld niet. Altijd heb ik veel pijn en last van mijn voet. Met dit diploma op zak kan ik gaan werken en van mijn eigen verdiensten geld opzij leggen om eens die operatie te betalen. Voor dit alles wil ik u van harte bedanken!

Persoonlijke ervaring van een trouwe bezoeker van Mama Alice

("Mijn verhaal" door Rocio)

Mijn naam is Rocio Carrasco Curis. Ik ben 21 jaren en woon in Ayacucho. Mijn vader was militair en heeft in het Peruaanse leger gediend. Nadat het beëindigen van zijn diensttijd is hij metselaar geworden. Mijn moeder verkoopt kruiden op de markt en is huisvrouw.

Een warme Internetgroet voor alle donateurs van Rocio.

Toen ik 8 maanden oud was is mijn vader overleden. Bij de bouw van een huis was hij een muur aan het metselen. Hij had een ijzeren staaf in zijn handen, kwam hiermee tegen een elektriciteitskabel en is geëlektrocuteerd. Hij kon deze niet meer loslaten, verbrandde zijn hele lichaam en zijn hart stopte ermee. Door deze tragedie heb ik mijn vader nooit leren kennen. Maar gelukkig vertellen mijn broers me over wie en hoe mijn vader was.

Mijn moeder heeft altijd voor ons gezorgd en ons normen en waarden bijgebracht. Juist door wat haar is overkomen heeft ze ons geleerd ervoor te knokken een beter leven te krijgen en door te zetten, ook al is het niet altijd gemakkelijk. Na 16 jaren heeft mijn moeder een nieuwe relatie gekregen met een man met 3 kinderen. Zij besloot om niet met hem te gaan samenwonen, omdat ze eerst haar eigen kinderen wil grootbrengen. Tot op de dag van vandaag wonen ze niet samen, omdat de relatie niet echt goed is en zijn kinderen mijn moeder niet accepteren.

De leegte die het overlijden van mijn vader bij mijn moeder heeft achtergelaten vult zij met haar liefde voor haar kinderen. Vanaf dat moment vecht zij ervoor dat wij vooruit komen in het leven en het is haar gelukt. In 2015 kwam een vriendin van mij naar me toe en ze gaf me een folder. Deze folder had zij op straat gekregen van een medewerker van Mama Alice met daarin informatie over de vakopleidingen die zij verzorgen. Hier stond ook de opleiding tot gids voor toeristen bij. Mijn vriendin stond erop dat ik naar Mama Alice zou gaan, omdat ze wist hoe graag ik de kans zou krijgen op een studie. Ik heb al mijn moed vergaard en ben ernaar toe gegaan. Gelukkig was Profesora Zoila er en met haar heb ik een gesprek gevoerd en uitgelegd waarom ik zo graag wil studeren. Na het afronden van mijn middelbare school ben ik een basisopleiding boekhouden gaan volgen, maar toen ik na 3 maanden deze cursus goed had afgerond kon ik niet doorgaan met de echte studie, omdat mijn moeder dit helaas niet kon betalen. Mama Alice kwam voor mij op het juiste moment op mijn pad.

Een ontmoeting met de leraar van de gidsenopleiding.

Uit de grond van mijn hart dank ik de ONG Mama Alice, dat zij in 2015 mij hebben toegelaten tot de opleiding Gids voor Toerisme. Er waren leerlingen die de opleiding niet afmaakten, maar ik liet me niet zo gemakkelijk klein krijgen. In de groep voelde ik me heel erg thuis. Het was een warme groep en iedereen was er voor elkaar. Al tijdens mijn studie merkte ik dat ik veel pijn aan mijn knieën had als we met een groep de bergen in gingen. Dat deed me veel verdriet, want hierdoor kon ik alleen voor de groep toeristen de tent mee opzetten en het eten koken, maar niet de bergen in gaan en hen alles vertellen over de prachtige Peruaanse natuur. Mama Alice gaf mij het advies om naar een dokter te gaan en na

onderzoek kreeg ik het bericht dat ik problemen heb met mijn meniscus, aan beide knieën. Ik heb niet alleen pijn als ik in de bergen loop, maar ook als het koud is. Daarbij heb ik in de jungle een insectenbeet opgelopen, waardoor ik veel gewicht ben verloren en vaak koorts heb. Hiervoor heeft de arts me medicijnen gegeven en nu zijn mijn nieren aangetast. Ondanks dat ik diep in mijn hart wist dat ik nooit als gids zou kunnen werken heb ik de opleiding afgemaakt. In februari dit jaar behaalde ik mijn diploma. Daarna ben ik gaan werken in een restaurant. Hier begin ik 's avonds van 19.00 uur tot 03.00 uur. Ook dit werk is slecht voor mijn knieën, maar als ik zwachtels om doe en om de 10 minuten even ga zitten houd ik het vol.

Vorig jaar had mijn zusje Yanet een gesprek met Profesoras Zoila en Marianne en zij had het geluk dat zij werd toegelaten tot de naaiopleiding. Elke dag kwam ze met enthousiaste verhalen naar huis en het enige wat ik dacht was, dat ik dit wel zou kunnen. Als ik coupeuse zou worden dan kon ik mijn werk zittend doen en hierdoor zou ik de rest van mijn leven zonder pijn kunnen werken. Voordat ik van mijn zusje van deze opleiding hoorde, had ik al een polo en een lange broek voor mezelf genaaid, zonder enige opleiding. Ook houd ik erg van handvaardigheid. Dit zette me aan het denken en Yanet raadde me aan met Profesora Zoila te gaan praten. Ik kon mijn geluk niet op toen ze me vertelde dat er nog een plaatsje vrij was voor mij!

Rocio en haar zus Yanet.

Vanaf half april 2016 volg ik dagelijks de naaiopleiding en ik vind het heerlijk om met mijn handen bezig te zijn. Als ik mijn droom met jullie zou mogen delen dan is het dat ik dolgraag, eens in de toekomst, een eigen naaiatelier zou willen hebben. En het mooiste van alles zou zijn als ik ook als naailerares naailessen kan gaan

geven aan kinderen. Mede dankzij jullie steun heb ik een begin gemaakt met het realiseren van mijn droom. Ik zal alles in het werk stellen om deze opleiding goed af te ronden en hopelijk komen ook mijn andere dromen uit. Ik zal jullie nooit genoeg kunnen bedanken voor jullie steun en ik hoop dat ook jullie, net als ik, iemand op jullie pad tegenkomen die jullie helpt met het realiseren van jullie dromen.

Een omhelzing uit Ayacucho,
Rocio.

Koksopleiding

Zoals jullie in mijn nieuwsbrief van juli jl. hebben kunnen lezen zijn we begin juli met een koksopleiding voor een groep kansarme straatjongeren gestart. De leerlingen van de naaiopleiding zijn er maar wat trots op dat zij de mutsen en schorten voor de koks in spe hebben mogen maken. De koksopleiding heeft de toepasselijke naam "Buen Provecho" gekregen. Dit betekent: "Smakelijk eten".

Dankzij de koksopleiding een nieuwe kans, een toekomst.

Tevens hoopt onze Peruaanse partnerorganisatie ONG Mama Alice in de toekomst in een nabijgelegen plaats Quinoa een opleidingscentrum met restaurant te gaan bouwen, zodat onze jongeren na hun koksopleiding hier kunnen gaan werken en ervaring op kunnen doen. Tevens willen we met de exploitatie van een restaurant een eigen bron van inkomsten gaan genereren, om in de toekomst minder afhankelijk van donaties uit Nederland te zijn. We realiseren ons heel goed dat dit allemaal nog toekomstmuziek is en dat we hiervoor nog veel geld in zullen moeten zamelen, maar wie niet waagt, die niet wint!

Aan de koksopleiding nemen 15 leerlingen deel, vier vrouwen en 11 mannen. Onderstaand deelt een van de jongeren zijn levensverhaal met jullie.

Verslag Jolver (*leerling koksopleiding*)

Mijn naam is Jolver en ik ben 18 jaren. Ik heb 6 broers en zussen. Toen ik 5 jaren was overleed mijn moeder tijdens de bevalling van mijn jongste broertje. Na het overlijden van mijn moeder verdween mijn vader uit ons leven, zonder nog naar ons om te kijken. We hadden in die periode niets te eten en het enige wat ik me dan ook nog herinner uit die tijd is die vreselijke honger. We werden als kinderen uit elkaar gerukt en naar verschillende weeshuizen gestuurd. Enkele broers gingen met hun peetvader mee en ik ging naar een opvanghuis. Hier groeide ik op. Later hoorde ik dat mijn vader naar de jungle is gegaan en dat hij een nieuw gezin heeft. Mijn oudere broers moesten voor zichzelf en voor hun scholing zorgen en konden daarom niet voor de rest van het gezin zorgen. In het opvanghuis begon ik met het roken van marihuana. Toen ik 16 jaren was sloot het opvanghuis. Ik kon nergens naar toe en ben mijn broers gaan zoeken, met de vraag of ik bij hen kon komen wonen.

Voor Jolver is de koksopleiding een nieuw begin.

Mijn broer zocht werk voor mij in een restaurant en sindsdien werk ik hier vanaf 's middags 16.00 uur tot middernacht. Ik woon samen met mijn broer in één kamer, waarvan hij de huur betaalt. Mijn persoonlijke kosten betaal ik van het geld dat ik in het restaurant verdien. De ONG Mama Alice in Ayacucho gaf mij de kans een opleiding tot kok te volgen. Wat ben ik dankbaar voor deze

kans, want voor het eerst in mijn leven heb ik het gevoel dat ik vooruit kom en dat ik iets van mijn leven kan gaan maken! Ik werk iedere dag van 16.00 uur tot 24.00 uur en van 08.00 uur tot 16.00 uur volg ik de lessen. Ik heb aan de leraar gevraagd of ik een half uurtje eerder de lessen mag verlaten, zodat ik toch nog op tijd op mijn werk ben. Bij Mama Alice heb ik nieuwe vrienden leren kennen. Veel klasgenoten gebruiken geen marihuana, terwijl ik voorheen dacht dat dit normaal was en dat iedereen dat deed. In het begin kwam ik regelmatig niet opdagen tijdens de lessen, omdat ik me heel onzeker voelde. Maar nu heb ik bij Mama Alice vrienden die niet roken, vrienden die me aanmoedigen, waardoor ik me iedere dag nog meer inzet. Ook de leraar steunt ons en motiveert ons om door te gaan, geeft ons advies en we kunnen altijd op hem rekenen. Ik ben veranderd en wil er alles uithalen wat erin zit, kom op tijd naar de lessen, verzorg mezelf en bestudeer de recepten goed.

Eerlijk zullen we alles delen!

Ik wil u allen dan ook hartelijk bedanken voor uw vertrouwen in de jeugd van Ayacucho, in mij, een vertrouwen dat de maatschappij in Ayacucho de jongeren vaak niet geeft.

Levensverhaal David

Mijn naam is David en ik ben 19 jaren. Ik heb 8 broers en zussen en woon bij mijn ouders, in het huis van mijn tante. Mijn vader is bouwvakker en mijn moeder huisvrouw.

Op een dag ging mijn moeder naar een bijeenkomst van de Staat, waar melk wordt uitgedeeld voor arme gezinnen. Ik was toen 9 jaren. Tijdens die bijeenkomst zei iemand dat ze nog een goed project meer kende, Mama Alice. De volgende dag ging mijn moeder met mij naar Mama Alice en vanaf dat moment ga ik er dagelijks naar toe. Mama Alice heeft mij veel steun geboden en niet alleen aan mij, maar ook aan heel veel andere

kinderen. We zijn Mama Alice hier heel dankbaar voor!

Het heeft me van kleins af aan goed gedaan om naar Mama Alice te gaan, omdat ik hier meer aandacht krijg dan thuis. Mijn moeder heeft veel kinderen en het is teveel voor haar om aan ons allemaal aandacht te geven. Dat geeft haar veel stress en ze begrijpt het waarom ik zo graag naar Mama Alice ga. Bij Mama Alice heb ik een he-le-boel geleerd, allemaal goede dingen en vooral ook om een goed sociaal en verantwoordelijk mens te zijn.

Ik volg bij Mama Alice de opleiding tot Gids voor Toerisme en ik kom woorden tekort om te beschrijven wat dit me voor moois gebracht heeft. Dit was echt mijn grote droom en het is geweldig dat deze droom bij Mama Alice werkelijkheid is geworden. Mijn grootste wens was om een keertje een lange fietstocht te maken, zodat ik als gids ook deze discipline ooit kan aanbieden aan toeristen. In de maand mei ontmoette ik Mark, een Nederlander, die aan een fietstocht van 21.000 km bezig was om donaties bij elkaar te fietsen voor sportlessen voor meisjes in de favelas in Rio de Janeiro. Profesoras Marianne en Frédérique hadden Mark ontmoet in Lima en hem uitgenodigd om tijdens zijn monstertocht ook kennis te komen maken met Mama Alice. Mark bleef een week bij Mama Alice logeren en ik kon mijn oren niet geloven toen hij me uitnodigde om hem te vergezellen tijdens zijn fietstocht van Ayacucho naar Cusco.

David en Mark klaar voor hun fietstocht naar Cusco.

Ik greep deze kans met twee handen aan! Deze tocht werd voor mij de reis van mijn leven. Ik heb intens genoten van het samenzijn met Mark, van zijn vriendschap, alles wat hij me onderweg heeft geleerd en dankzij hem is het voor mij een

onvergetelijke reis geworden. Deze ervaring met Mark zal ik nooit vergeten.

David knokt ervoor om de top te bereiken in zijn leven.

Het tweede jaar van de Gidsopleiding wil ik optimaal benutten, om na deze opleiding een nog succesvoller mens te zijn. Ook zou ik graag naar de Universiteit gaan om een studie Maatschappelijk Werk te volgen. Mijn droom is om de opleiding tot Gids voor Toerisme af te maken en dan door te gaan met de opleiding tot maatschappelijk werker. Wat zou het mooi zijn als ik dan hulp kan bieden aan mensen die net als ik, toen ik klein was, deze hulp zo hard nodig hebben! Het meest mooie zou zijn als ik mijn werk als gids zou kunnen combineren met mijn werk als maatschappelijk werker. In mijn dromen zie ik me dan met een groep straatjongens naar het platteland gaan, om daar met hen over hun problemen te praten. Op die manier ben ik niet alleen hun toeristengids, maar ook hun levensgids.

Ik hoop dat veel kinderen zoals ik op een dag het geluk hebben dat ze een project tegenkomen zoals Mama Alice. Uit de grond van mijn hart wil ik jullie bedanken voor jullie steun en ik zal jullie altijd dankbaar blijven.

In de volgende verhalen kunnen jullie meer lezen over ons werk in Arequipa. Aan het woord zijn Flor, Soraya, Roxana en María de los Angeles.

Ervaringen van Flor bij het geven van workshops aan kansarme kinderen in Arequipa

Mijn naam is Flor Esteban en ik ben ongelooflijk blij dat ik sinds twee jaren voor de Stichting Kinderen van de Zon mag werken in de stad Arequipa. Mijn werk bestaat uit het geven van workshops aan kansarme kinderen en aan een groep lichamelijk en geestelijk beperkte kinderen. De lessen die ik in opvanghuizen, instituten en op scholen voor kansarme kinderen verzorg

gaan over sociale vaardigheden, zoals: assertiviteitstrainingen, empathie, agressieregulatie trainingen, hun levensproject, eigenwaarde en zelfvertrouwen, normen en waarden, seksueel misbruik en huiselijk geweld etc. Bij de ontwikkeling van de workshops zorg ik ervoor dat ze dynamisch zijn, waardoor de kinderen actief deelnemen en datgene wat ze geleerd hebben beter kunnen toepassen in hun dagelijkse leven.

Flor geeft een workshop op basisschool Bouroncle.

Tijdens het eerste jaar heb ik vooral geleerd wat belangrijk is voor het geven van mijn workshops en heb ik diepgaander onderzocht hoe ik het beste resultaat met mijn workshops bij deze kinderen kan behalen. Bij het ontwikkelen van de workshops constateerde ik, dat de kinderen tegenwoordig op enkele punten anders reageren dan de kinderen waar ik voorheen mee werkte. Maar anderzijds hebben zij dezelfde behoeften, want elk kind wil aandacht, liefde en warmte. Dat verandert nooit! De kinderen hebben ook een groot gebrek aan financiële middelen om eten, drinken en schoolmaterialen te kopen en ze hebben geen computer en internetmogelijkheden. Dit komt tevens doordat men thuis geen elektriciteit of drinkwater heeft. Het valt me vooral op dat de huidige generatie veel meer gedragsproblemen heeft. Veel kinderen kunnen geen fatsoenlijk gesprek voeren en kunnen alleen hun emoties en gevoelens op een agressieve manier verwoorden of stoppen hun problemen weg en uiten ze niet. Deze kinderen hebben door hun gedrag veel problemen op school met hun leerkrachten, mentoren en klasgenoten. Ze staan negatief in het leven en reageren ook op deze manier. Hun ouders hebben hen geen sociale vaardigheden geleerd, omdat ze die zelf ook niet hebben. Dit is niet alleen nu een probleem, maar zal ook hun leven als volwassenen beïnvloeden. En als we hier niets aan doen zal waarschijnlijk

de geschiedenis zich herhalen en zullen zij hetzelfde gedrag doorgeven aan hun toekomstige kinderen.

Kinderen moeten vaak ruim een uur lopen naar school.

Voor mijn gevoel is de situatie van deze kinderen een blijvend probleem in hun leven. Dan heb ik het niet alleen over de financiële armoede, maar zeker ook het gebrek aan sociale vaardigheden. Na het zien en leren kennen van de problematiek van deze kinderen ben ik aan de slag gegaan om te kijken hoe ik de kwaliteit van mijn workshops kon aanpassen aan de huidige problematiek. Ik ben de wortels van al dit kwaad gaan analyseren om beter te begrijpen waar dit gedrag vandaan komt, gedrag dat veel verder teruggaat dan hun leefomstandigheden. Deze problemen komen zeker ook voort uit de economische, politieke en materiële omstandigheden in Peru. Dit heeft me doen besluiten om aan een nieuwe studie te beginnen. Daarom ben ik nu via een Spaanse Universiteit een master Psychopedagogiek aan het halen, een combinatie van psychologie en pedagogiek.

Het eerste jaar heb ik o.a. workshops gegeven bij Hogar de Cristo, een opvanghuis voor kansarme straatkinderen. Wat was ik blij dat het bestuur na het geven van mijn workshops me een baan aanbod als leerkracht in dit opvanghuis! Het was echt een uitdaging voor mij om in dit opvanghuis te gaan werken. Ik werk met een groep van 24 kinderen van 9 tot 12 jaren oud. Hier kan ik echt alles gebruiken wat ik het afgelopen jaar tijdens mijn studie heb geleerd. Door dit werk heb ik de trieste realiteit van elk kind leren kennen, want ik zie hoe en waar zij wonen, in de meeste gevallen in één kamer die tevens als slaapkamer, keuken en woonkamer dient voor het hele gezin. Zonder elektriciteit, drinkwater, ver buiten de stad en ver verwijderd van de markten en win-

kels. Wetende dat zij 's ochtends ontzettend vroeg alleen van huis gaan omdat ze, zo klein als ze zijn, wel in uur moeten reizen om op tijd op school te zijn. En dat ze pas 's avonds om 20.00 uur thuis komen in bussen, die vaak wel 45 minuten vertraging hebben.

Flor leert kinderen de kleuren van hun levensstoplichten.

Ik heb ontdekt dat bijna 70% eenoudergezinnen zijn, met minimaal 4 kinderen of meer, elk kind van verschillende ouders, met moeders die vanaf de vroege ochtend werken en hun kinderen niet zien totdat ze 's avonds heel laat terugkeren naar huis, ook in het weekend. Vrouwen die vaak moeder zijn geworden doordat ze verkracht zijn, met mislukte relaties, slachtoffers van geestelijk en lichamelijk geweld. Vaak zijn deze vrouwen afkomstig uit hetzelfde soort gezin en in veel gevallen zijn zij niet in staat om licht aan het einde van deze donkere tunnel te zien. Hierdoor zijn ook deze kinderen gedoemd tot het leven van hetzelfde leven als hun ouders. Daarom is het zo hoog nodig dat we met deze kinderen werken, om hen andere manieren van leven te leren kennen; hen ervan te overtuigen dat er ook een leven mogelijk is zonder geweld en zonder je gevoelens op een agressieve manier te uiten, want dat is de enige manier om gelukkig te leven. Op deze wijze hopen wij dat deze kleintjes niet dezelfde fouten gaan maken als hun ouders.

Nu werk ik halve dagen voor Kinderen van de Zon en halve dagen voor Hogar de Cristo. Mijn studie loopt dus gelijk met mijn werk en ik kan u zeggen dat ik nu al ervaar dat het een heel goede keuze is geweest om aan deze studie te beginnen. Dankzij deze studie begrijp ik veel beter waarom de kinderen reageren zoals ze reageren en begrijp ik dat het geen zin heeft het gedrag van de kinderen alleen maar te bekritisieren en te veranderen, omdat wij denken dat dit het beste is. Het

is voor de kinderen belangrijk dat ik tijdens mijn workshops ook met de leerkrachten en de ouders van de kinderen praat en hen uitleg hoe hun gedrag effect heeft op deze kleintjes. Tijdens mijn workshops aan de leerkrachten en ouders benoem ik iedere situatie en elk probleem, geef ik hen advies hoe zij daarop in kunnen spelen en het gereedschap hoe zij hun gedrag kunnen veranderen. Zo kunnen de ouders de problemen van hun kinderen een naam geven, iets wat de kinderen vaak zelf niet kunnen. Dit is niet alleen voor mij, maar ook voor de leerkrachten, heel belangrijk en het helpt ons om deze kleintjes te kunnen helpen.

Nu ik bijna aan de eindstreep van mijn studie ben gekomen kan ik jullie zeggen, dat het niet gemakkelijk is om een studie te combineren met twee banen. En zeker niet om daarnaast ook nog je eigen dagelijkse leven te leiden. Maar gezien het resultaat ben ik wel ongelooflijk blij dat ik deze kans heb benut. Ik geloof dat hierdoor mijn werk kwalitatief verbeterd is. Het is misschien nog niet perfect en soms bereik ik nog niet helemaal waar ik op hoop. Maar ik weet wel zeker dat ik een kleine positieve bijdrage kan leveren aan het leven van deze kinderen en hun ouders en dat geeft me een goed en tevreden gevoel.

In het leven staat het stoplicht soms ook op zwart.

Marianne, de voorzitter van Kinderen van de Zon, steunt me enorm bij dit alles, ze helpt me en werkt met me samen. Wat me raakt is dat ze dit op een basis van gelijkwaardigheid doet, vanuit vriendschap, waardoor ze me de moed geeft vol te houden en mijn studie af te maken. Ze begeleidt me en vraagt hoe het met me gaat, ook tijdens de maanden dat ze niet in Arequipa is. Ondanks dat ze ver weg woont voel ik haar en haar eerlijke warme vriendschap altijd heel dicht bij me.

Jong geleerd is oud gedaan.

Ik dank jullie dan ook uit de grond van mijn hart voor jullie solidariteit met deze kinderen. Ik voel me een gelukkig mens, dat ik met mijn werk deze kinderen kan begeleiden naar een betere toekomst. Het levensverhaal van Joshué laat zien hoe kinderen zoals hij zich beetje bij beetje meer gaan openstellen voor mij als leerkracht en voor zijn klasgenootjes. Daarom wil ik graag onderstaand de ervaringen van Joshué, een leerkracht en enkele kinderen met jullie delen.

Bijna is het Kerstmis, het feest van de vrede, het feest van het licht. Ik wens jullie allen een warme Kerst en dank jullie uit de grond van mijn hart, dat jullie met jullie steun licht brengen in de vaak zo donkere wereld van de Peruaanse 'Kinderen van de Zon'.

Feliz Navidad y Próspero Año Nuevo.
Flor Esteban Ninantay

Levensverhaal Joshué (*verslag van Flor*)

Joshué komt dagelijks naar Hogar de Cristo. Hij is 10 jaren, heel intelligent, met een groot verantwoordelijkheidsgevoel, gehoorzaam, rustig en respectvol naar iedereen. Maar hij is ook heel stil en gesloten als een oester, vertelt niets over zijn problemen, over wat hem bezig houdt of wat hij voelt, stottert, praat heel zachtjes, is klein voor zijn leeftijd en mager. Altijd heeft hij dezelfde kleren aan. De juffrouw van zijn klas vertelde mij dat de meeste kinderen hem pesten om zijn armzalige kleding. Soms komt hij naar ons opvanghuis met een heel serieus gezichtje en een verloren blik in zijn ogen. Dan zondert hij zich af, blijft staan en zegt niets als iemand hem iets vraagt. Als je hem vraagt wat er gebeurd is zegt hij dat er niets aan de hand is. Hij heeft een zusje, Salome, die ook dagelijks naar ons opvang-

huis komt. Samen komen ze van school naar hier en samen gaan ze weer naar huis. Zijn zusje is veel opener en soms spreekt zij haar zorg uit tegen de profesora over haar broertje, dat hij niet wil gaan zitten en niets zegt.

Joshué heeft nog 4 oudere broers, waarvan een broer vanwege grote problemen met alcoholmisbruik de toegang tot school en ons opvanghuis is ontzegd. Het hele gezin weet dat hun moeder als tiener is verkracht en dat Joshué hiervan het product is. Alleen hijzelf is hiervan niet op de hoogte. Ook een tienerzus komt regelmatig naar Hogar de Cristo, maar ook zij vertoont vreemd gedrag. Alle kinderen zijn van verschillende vaders en alleen Salome is de dochter van de huidige relatie van de moeder. Helaas is dit een zeer ongezonde relatie, want haar man houdt er een relatie op na met een andere vrouw en deze vrouw mishandelt zijn kinderen. En niet alleen deze vrouw, maar ook de oudste broer slaat Joshué en Salome. Moeder is zelf ook opgegroeid in een tehuis en werd daar zo zwaar mishandeld dat ze op een dag gevlucht is. Vanaf dat moment moest ze voor zichzelf zorgen en woonde daar waar ze een plekje vond.

Kinderen van Hogar de Cristo, met Joshué in geel shirt.

Beetje bij beetje hebben we geprobeerd toenadering tot Joshué te zoeken en langzaam maar zeker opent hij zich. Als hij zich op zijn gemak voelt stottert hij minder en zoekt hij toenadering tot de andere kinderen en neemt deel aan de spelletjes. Hij vraagt zelfs zo nu en dan hulp bij het maken van zijn huiswerk. Als hij uit school komt neemt hij deel aan de spontane gesprekken die we met de kinderen hebben en vertelt wat hij die dag op school heeft gedaan. Soms vertelt hij zelfs iets over thuis en over de dingen die de vader van Salome voor haar koopt en niet voor hem. Soms komen de kinderen niet naar het op-

vanghuis, omdat ze geen geld hebben om de bus te betalen.

Onze grootste zorg is de instabiliteit van het gezin. De moeder besteedt nauwelijks tijd aan de kinderen, ook niet tijdens het weekend. Joshué en Salome moeten het huis schoonmaken en het eten koken, omdat moeder nooit thuis is. In feite runnen zij het huishouden. Salome krijgt nog een beetje aandacht van haar vader, maar jammer genoeg bestaat Joshué niet voor hem, omdat hij niet zijn zoon is. Het baart ons grote zorgen dat Joshué door zijn stiefvader en oudste broer mishandeld wordt, terwijl hij een kleine jongen met grote studiecapaciteiten is. Zijn analyserend vermogen en begrip, ondanks de slechte levensomstandigheden, is hartverwarmend. God zij dank zien we hem tegenwoordig vaker lachen, maar we hebben nog een lange weg te gaan met hem. We hopen hem de tools te kunnen bieden, die hij nodig heeft om de dagelijkse stress in zijn nog zo jonge leventje aan te kunnen.

Ik hoop intens dat met de tijd zijn gestotter verdwijnt, dat hij meer zelfvertrouwen krijgt en de kracht om door te gaan. Hij heeft veel capaciteiten en verdient een betere kans in zijn leven dan dat hij nu heeft. Maar hij verdient vooral een gelukkigere jeugd. Daarom is het zo belangrijk voor ons dat hij elke dag naar ons opvanghuis komt en met jullie steun hopen wij kinderen als Joshué en Salome de kans op een betere toekomst te kunnen bieden. Uit naam van al deze kinderen danken wij jullie uit de grond van ons hart voor jullie warme steun.

Verslag Profesora Soraya Sarmiento Sobrino *(leerkracht basisschool Bouroncle)*

Profesora Soraya is blij met de steun van Flor.

Ik geloof dat ik wel namens alle leerkrachten van basisschool Bouroncle in Arequipa spreek als ik zeg, dat we Flor ontzettend dankbaar zijn voor haar steun aan onze leerlingen en aan het team. We zijn ons ervan bewust dat, dankzij de workshops van Flor en Marianne, de kinderen hun gedrag hebben verbeterd en zichzelf, hun fouten en zwakheden beter accepteren. Tevens is het prachtig om te ervaren dat hun relatie met hun ouders is verbeterd en dat zij hierdoor dichter bij elkaar zijn komen staan.

Deze twee jongens zijn kapitein op hun eigen levensschip.

Alle lessen van Flor waren geweldig, maar voor mij sprong er eentje echt uit en dat was de workshop over hoe te navigeren in je leven als het stormt en het bijhouden van je gevoelens in een logboek, want tijdens deze workshops hebben de kinderen geleerd hun gevoelens beter te leren kennen en onder controle te houden.

Wat mij verbaasde was, dat de kinderen zeer gemotiveerd waren. In alle klassen ontdekten de kinderen dat ze veel meer vaardigheden hebben dan ze dachten en aan het einde van de workshops gingen zij naar huis met nieuwe ideeën om hun dagelijkse leven te verbeteren. Wat zou ik het fijn vinden als Flor de workshop over "Houden van jezelf" nog meer kan uitdiepen, met onderwerpen zoals het verbeteren van hun zelfbeeld, acceptatie, houden van en respecteren van de ander zoals hij/zij is! De workshops van Flor hebben niet alleen de kinderen maar zeker ook mij veel gebracht.

Verslag van Roxana *(danslerares in opvanghuis Restoring Children)*

Lieve mensen in Nederland,
Al een tijdje wilde ik Marianne een brief sturen om haar te vragen mijn dank over te brengen aan alle donateurs die het mij mogelijk maken dans-

lessen te geven aan de meisjes van Restoring Children, een opvanghuis voor seksueel misbruikte meisjes. Helaas lukte me dit niet eerder, omdat ik een moeilijk tijd heb doorgemaakt. Het was voor mij te moeilijk om mijn gevoelens met betrekking tot mijn lessen aan de meisjes te verwoorden. Wat zou het nu fijn geweest zijn als Marianne in Arequipa was, zodat ik mijn problemen met haar had kunnen delen en haar advies had kunnen vragen!

Links danslerares Roxana met haar danseresjes.

Nu wil ik graag met jullie delen wat het voor mij betekent om danslerares te zijn voor deze meisjes. Mijn naam is Roxana en ik ben professioneel danslerares. Ik geef danslessen op de universiteit in onze stad, op kleuter-, basis- en middelbare scholen en tevens aan bejaarden. Al vele jaren geef ik dansles aan de meisjes in dit opvanghuis. Dit werk geeft me een heel goed gevoel, het gevoel als mens nodig te zijn. Maar tijdens deze moeilijke periode in mijn leven biedt het werken met deze meisjes me nog veel meer. Het geeft me afleiding en het opvanghuis is voor mij als een toevluchtsoord waar ik liefde en vriendschap ontvang. Men heeft hier in huis belangstelling voor mij als persoon en dat doet me erg goed. Al die jaren voelen deze meisjes als mijn dochters en zij voelen als een deel van mijn gezin. Iedere keer als een meisje teruggaat naar haar biologische familie voel ik in een leegte in mijn hart.

Mijn doel om deze meisjes danslessen te geven is dat zij kunnen ontdekken dat ook zij mensen zijn die de moeite waard zijn en dat, ondanks alle ellende die hen is overkomen, zij voelen dat veel mensen van hen houden. Dat ook zij voelen en weten dat ze belangrijk zijn voor de gemeenschap. Het dansen maakt dat zij minder timide worden, het helpt hen hun verleden een plekje te geven, maar het helpt hen vooral om weer ei-

genwaarde te krijgen, die zij door datgene wat hen is aangedaan hebben verloren. Door de danslessen komen zij ook beter in hun vel te zitten en soms ontdekken zij dat ze een danstalent hebben, iets wat zij voorheen niet wisten.

Zoals jullie weten is dansen goed voor iedereen. Ik wil het allerbeste voor deze meisjes en ik denk dat ik met mijn danslessen aan al onze meisjes een beetje liefde kan geven. Daarom hoop ik met deze brief jullie onze dankbaarheid te tonen. Ik wil jullie allemaal, mede namens de meisjes, intens bedanken voor jullie steun, want hiermee geven ook jullie liefde aan de meisjes van Restoring Children en bereiken we dat ook deze meisjes een betere kwaliteit van leven krijgen. Ik wens jullie het allerbeste.

Met veel genegenheid,
Roxana Meza, profesora de danza.

Een dansdroom wordt werkelijkheid *(bedankbrief van María de los Angeles)*

Allereerst wil ik jullie groeten met een stevige omhelzing en jullie zeggen dat we heel veel van jullie houden. Ook wil ik jullie intens bedanken voor alle steun die jullie bieden aan mij en de andere meisjes in ons opvanghuis. Ondanks dat we heel blij zijn met de workshops van Flor zijn die lang niet altijd gemakkelijk voor ons, want het is nooit fijn om naar de pijnpunten in je leven te kijken. Daarom genieten we met volle teugen van de danslessen, die we dankzij donateurs in Nederland kunnen volgen. Hier kan ik alles in kwijt, want dans is voor mij een vorm om me uit te drukken. Als ik dans voel ik me vrij en heb ik geen zorgen. Het is ook een mooie manier om in contact te komen met andere mensen en hen een beetje beter te leren kennen.

María, een nieuwe dansster aan het Peruaanse firmament.

In het begin kon ik er niets. Ik was echt een heel slechte danseres. Maar na een jaar danslessen te hebben gevolgd heb ik dankzij de danslessen van profesora Roxana, tezamen met de meisjes van ons opvanghuis, deel kunnen nemen aan een danswedstrijd op nationaal niveau. Tot mijn grote vreugde wonnen we de tweede prijs! Wat zijn we trots! Dat was een geweldige ervaring, want zo konden we onze dansgroep presenteren aan onze klasgenootjes en aan alle mensen die bij de wedstrijd aanwezig waren. Ook de directie van ons opvanghuis, Rick en Sandra, waren super trots op ons en ik denk dat ze nooit gedacht hadden dat wij met een prijs naar huis zouden komen. Rick had beloofd dat we naar de bioscoop zouden gaan en popcorn zouden krijgen als wij een beker zouden winnen. Op zondagavond zijn we met z'n allen naar de film gegaan. De film die we gezien hebben heet: "Mijn vader is een kat" en was geweldig, want de film gaf een mooie reflectie op mij en op mijn vriendinnen. Rick en Sandra hebben ons verteld dat 'Kinderen van de Zon' deze danslessen voor ons mogelijk maakt en daarom wil ik jullie intens bedanken. Ik vraag God om jullie en alle mensen die deze workshops en danslessen mee mogelijk maken te zegenen. Ik hoop dat jullie in deze brief mijn dankbaarheid en liefde voor jullie voelen.

Beste wensen

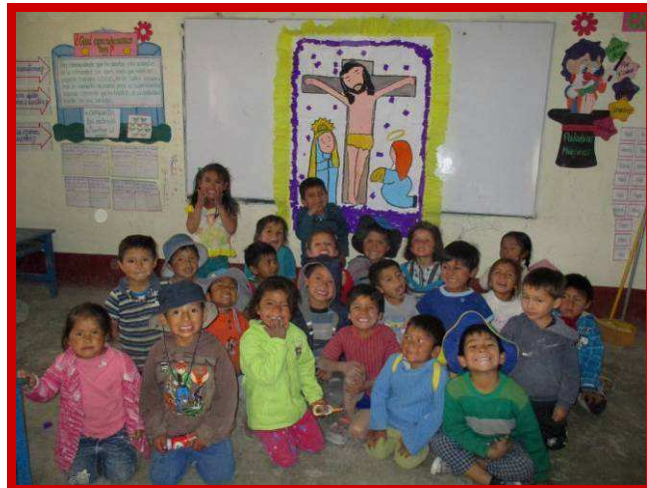
Tijdens het vertalen van de persoonlijke verhalen van de kinderen en de tienermoedertjes raakten me de openheid en eerlijkheid waarmee ze hun worsteling, om hun weg in dit leven te vinden, met ons delen. Hierbij realiseer ik me eens te meer hoeveel invloed de plek waar je kribje staat heeft op het leven van een mens.

Een Kerstgroet van de leerlingen van de naaiopleiding.

Op de drempel van het Nieuwe Jaar dank ik jullie uit de grond van mijn hart voor het in ons gestelde vertrouwen en wij hopen met jullie steun ook in het nieuwe jaar weer veel kansarme kinderen kansrijker te maken. Mede namens het bestuur wens ik jullie warme Kerstdagen en een Voorspoedig Nieuwjaar.

¡Muchas gracias!
Marianne.

De kinderen en het team wensen jullie Fijne Kerstdagen.

Ik hoop intens dat deze nieuwsbrief voor u opnieuw aanleiding is om Kinderen van de Zon te steunen. Graag ontvang ik uw bijdrage op:

IBAN: NL74 INGB 0009 2334 76

ten name van

**Stichting Kinderen van de Zon,
Land van Ravensteinstraat 31, Uden.**

Onze stichting is aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat giften aftrekbaar zijn voor de inkomstenbelasting. Bij een schenkingsovereenkomst voor 5 jaren is het belastingvoordeel voor u het gunstigste. Voor meer info zie:

www.kinderenvandezon.org

Heel veel dank voor uw belangstelling en steun. Mede namens het bestuur wens ik u fijne feestdagen en een voorspoedig 2017.

Marianne Schepers-van Weert.